ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 8, sayı 12 (96)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Aralık 1981

Emperyalizme ve tekellere karşı iş, toprak, demokrasi ve bağımsızlık için birleş!

Demokratik Anayasa için!

Burjuva basını, siyasal yazgımızın ne olacağını öğrenmek için emperyalist devlet adamlarının demeçlerine ünlü Danışma Meclisinin oturumlarından daha çok önem veriyor. Cunta da öyle. O da, sözüm ona "Demokrasiye dönüş takvimi" diye adlandırılan günü, "Türk ulusu'ndan gizliyor ve Ortak Pazar Komisyonlarının oturumunda, F.Alman emperyalistlerine açıklıyor.

Bu utanç verici duruma ülkeyi sürükleyenler, gerçekten nasıl bir "demokrasi"ye gidiyorlar? Bir başka deyişle, cunta nasıl bir Anayasa'yı halka dayatmaya çalışıyor?

Geçtiğimiz günlerde, Danışma Meclisinin bir üyesi, Anayasanın kimliğini ele veren bir soru sordu: "Yasalar mı Anayasaya, Anayasa mı yasalara uyacak?" Gerçekten de cunta, çıkardığı anti-demokratik Yüksek Denetleme Kurulu, Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu, Üniversiteler vb. yasalarıyla, çıkaracağını açıkladığı yasalarla, daha şimdiden nasıl bir anayasa hazırlanacağını ortaya koyuyor. Danışma Meclisine düşen, sendika, üniversite, siyasal partiler, seçim, gösteri yürüyüşleri vb. ile ilgili çıkan ve çıkacak yasaları, Anayasa diye onaylamaktır. Görülen odur ki, 1961 Anayasası'nı çiğneyerek erke sözde geçici olarak el koyan cunta, bu Anayasa'yı büsbütün yırtmaya hazırlanıyor.

1961 Anayasası'na bağlı güçler

Askersel diktatörlük 1961 Anayasası'nın düşmanıysa, Demirel'in AP'si, faşist MHP bu Anayasa'nın can düşmanıdır. Cuntanın 1961 Anayasası'na karşıt her uygulaması, her yasası yalnızca, bu en gerici, Amerikancı çevrelerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin desteğini alıyor ve bu çevreleri güçlendiriyor.

Buna karşılık, 1961 Anayasa'sını savunan güçler vardır. 1960 sonrası işçi hareketine bir bakalım: Fabrika işgali yapan Derby Lastik işçileri, ondan sonraki şanlı Demir Döküm, Sungurlar, Singer direnişleri, 15-16 Haziranlar 1961 Anayasası'nın demokratik maddelerini sloganlaştırdı. İşçi sınıfı Anayasaya sahip çıktı. O günlerde işçilerin bildiri yerine Anayasayı çoğaltıp dağıttıklarını anımsayalım. 12 Mart sonrasında yine işçi sınıfımız, 1961 Anayasası'nda yapılan gerici değişiklikleri çetin direnişlerle büyük ölçüde geriletti, 12 Martçı Anayasa değişikliğinin emrettiği DGM' lere Türkiye işçi sınıfı geçit vermedi. 1961 Anayasası'nın demokratik özünü koruyan işçi sınıfı önderlerinden Türkler'i yitirdi, bugün de onun önderleri 1961 Anayasası'ndan yana olmak suçuyla idam tehdidi altında. İşte bu sınıf 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı çıkan asıl güçtür.

Bugün partimize, öteki demokratik güçlere yönelen ağır saldırılara karşın, daha şimdiden, 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı, açık, yasal ve azımsanmayacak bir güç ortaya çıkmıştır. Arayış dergisinde Ecevit birçok kez 1961 Anayasası'nı savundu. Kemalist ay-

▶Arkası 7. sayfada

Ölüm - kalım

Barış mı,savaş mı?Emperyalizm, NATO böylesine, dikine dayamıştır dünyamızın göğsüne hançerini. Reagan'ların bu hançeri işbirlikçilerin, cuntacıların elleriyle, halkımızın da gırtlağına dayalıdır.

Yayılmacı Amerikan çevreleri ve NATO insanlığı bir atom-nükleer harmanında küle çevirmek rotasını izliyorlar. Onların, Avrupa'nın göbeğine yeni roketler yerleştirme girişimi ortadadır. Bu yıl, hele bu son aylarda Türkiye'nin karasularında, topraklarında, havalarında,Mısır çöllerinde Amerikan ve NATO savaş birliklerinin yığınsal manevraları, bölgemizde yumuşamayı torpilleme, yeni savaş ocakları yaratmaktan başka bir şey değildir.

Pentagon'un, NATO'nun elebaşıları, İMF'nin, Dünya Bankasının imparatorları Ankara'yı, Çankaya'yı han kapısına çevirdiler. Bir yandan cuntaya baskı, öte yandan onu koltuklama, onu körükleme politikası. Büyük entrikalar çevriliyor. İşbirlikçi burjuvazi, cunta emperyalistlerin serüvenlerine, tıpkı Enver'ler gibi kucak açıyorlar. Aybaşına Amerikan Savaş Bakanı geliyor Ankara'ya. Arkasından Haig uçuyormuş Çankaya'ya. Ne istediklerini Amerikan, Pentagon gazeteleri açık açık yazıyor. "Çevik Güçler'ini Türkiye'ye yerleştirmek. Türkiye'nin stratejik durumundan iyice yararlanmak".

Amerikan emperyalizminin çılgınlık girişimlerine karşı dünyanın her yerinde, özellikle Batı Avrupa ülkelerinde geniş, yığınsal, sürekli artan tepkiler birbirini izliyor. Gerici cunta, işbirlikçi burjuvazi, Anayurdumuzda böylesi tepkilerden, yığınsal halk direnişlerinden çekiniyor. Korkuyorlar. Tüm baskılar, canavarca işkenceler, yığınsal tutuklamalar bu korkudan geliyor.

Ne ki, hepsi nafiledir. Halkımız ölüm değil, yaşamak istiyor. TKP bu ölüm-kalım savaşına halkımızı çağırıyor. Susmak ölümdür. Savaşta eylem birliği yaşamaktır. Utkudur! Ulusal kurtuluştur!

İkinci cephede ileri!

"Savaşın Birinci cephesinde kayıplar vere vere çarpışarak geriye, savunulabilecek konumlara doğru çekiliyoruz. İkinci cephede ise, ileriye doğru bütün hat boyunca saldırı hazırlığı var!"

Eğer V.İ. Lenin'in sık sık yaptığı gibi, sınıf savaşımının sorunlarını askersel terimler yardımıyla açıklamak gerekseydi, Mayıs 81'den sonraki örgütsel durum böyle açıklanabilirdi. Türkiye, savaşın belirleyici, sonuç alıcı birinci cephesiyse, Batı Avrupa da ikinci cephesidir. Bugün öyle bir durum oluştu ki, cuntanın terörüne yiğitçe göğüs geren partinin yurt içi örgütlerinin başarılı bir savunma yapabilmesi, düşünülenden çok daha fazla, ikinci cephede güçlü bir saldırıya geçilmesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. İşte o nedenle yurt dışındaki tüm parti örgütlerimiz, bu gerçeğin bilinciyle kendilerini yeni koşulların gerektirdiği daha aktif, daha canlı, daha özverili bir savaşıma var güçle hazırlıyorlar.

Dayanışma

İşte iki örnek: Essen, Herne ve Recklinghausen'de parti üyesi, sempatizan ve ileri işçiler Türkiye'deki tutuklularla dayanışma için bir girişim başlattılar. İlk adımda 1 milyon TL'na yakın para topladılar ve bunu parti basını aracılığı ile açıkladılar. Bu girişimin tüm parti örgütleri, ilerici çevreler arasında dayanışma ve özveri ruhunu alevlendireceğinden kuşkumuz yoktur. Parti örgütleri, her şeyden önce kendi güçlerini seferber ettikçe, kendi güçlerine dayanma geleneğini canlandırdıkça, parti dışı çevreleri dayanışmaya çekmek o ölçüde kolay olacaktır. Essen, Herne, Recklinghausen girişimcilerinin başarısı, öteden beri her parti örgütmüzün yaptığı parasal yardımı yapmış olmaları değil, bunu kamuoyuna yaymak, dayanışmaya politik bir içerik kazandırmak olmuştur. Yoldaşlarımız, iç bulandıracak kadar abart-

▶Arkası 6. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Parti yaşamı ilkeleri

Atılım'ın bu köşesi daha yakıcı, daha güncel bir önem kazanıyor. Cunta, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin erkini daha yoğun bir yeğinlikle, zorbalıkla sürdürüyor. Devlet mekanizmasında, toplum yaşamında militarizmi yaygınlaştırıyor.

Cunta, ilerici demokratik güçlere, işçi sınıfına, Komünist Partisine karşı saldırılarını artırıyor. Bu saldırılarını o, en sinsi, en insanlık dışı, barbar yöntemlerle, biçimlerle uyguluyor. O, elindeki tüm araçlarla: Polisi, ajanı, provokatörü, radyoları, gazeteleri, televizyonları, savcılıkları, yargıçlarıyla TKP'ye, komünistlere karşı ideolojik, tinsel, moral bir savaş, açmıştır.

Bu savaş poliste, karakollarda, "tabutluklar"da, işkence odalarında, her yerde sürüyor. Köyde, kentte, fabrikalarda semtlerde, mahallelerde arama-taramalar, tutuklamalar sürüp gidiyor. Bu koşullarda parti örgütleri için, komünistler için parti yaşamı ilkelerine titizlikle sarılmak daha da yakıcı oluyor. Komünistler, parti üyeleri sert bir sınav veriyor. Lenin'ci disiplin sorunu günün sorunudur.

TKP, işçi sınıfının gerçek partisidir. Devrimcilerin partisidir! Parti yaşamı ilkeleri, normları Lenin'in koyduğu devrimci temellere dayanır. Bunlar partimizin tüzüğüne yazılıdır. Partinin örgütsel yapısı Leninci demokratik santralizm ilkeleri üzerine oturtulmuştur. Bu diyalektik ilke, partinin içinde bulunduğu savaş koşullarına göre, partinin çalıştığı legal ve illegal durumla uyumlu biçimlerde işler. Parti çok ağır, sıkı, derin gizlilik koşulları içinde savaş veriyor. Kuşkusuz bu, demokrasi ilkesini kaldırmaz. Demokratik santralizm ilkesini daha ustalıkla, bugünkü koşullarda santralizmin neden ağır bastığını iyice kavramak gerekir. Düşman acımasızdır. Erkincilik, gevşeklik, disiplinsizlik düşmanın, polisin eline oynamaktır.

TKP 61 yıldır, sayısız savaş deneylerinden geçmiştir. Sürekli polisle, provokasyonlarla, tutuklamalarla, ajanlarla savaşagelmiştir. Değişik aşamalarda, değişik koşullarda, legal ve illegal çalışma yöntem ve biçimlerini bir arada, uyumlu yürütebilmek deneyleri vardır. 70'li yıllarda, ulusal çapta, yığınlar arasında, kamuoyunda politikası, yürüttüğü savaşlarla etkinlik kazanmıştır.

Ne ki, 12 Eylül öncesiyle bugünkü durum bir değildir. Savaş o savaştır. Yöntemleri, biçimleri ayrımlıdır, bir değildir. Komünist girişkendir, bulucu, yaratıcıdır. Üstelik parti örgütlerinin, üyelerin elinde savaşlarda denenmiş güçlü araçlar vardır. TKP Merkez Komitesi'nin son Plenumu, aldığı kararlar en yeni, en canlı, parti örgütleri ve üyeleri için en taze güç kaynağıdır.

Plenum, parti yaşamı, demir disiplin sorunu üzerinde derinlemesine durdu. Birçok olumsuz örnekleri sergiledi. Kimi tutuklamalara, kimi üyelerin aykırı davranışlarının neden olduğunu vurguladı. Kimilerinin parti yönergelerini kulak ardı ettikleri, bunlara uymadıkları saptandı. Bu tür disiplinsizlikler partiye, kadrolarına acıya mal oldu.

Tüm parti örgütleri, tüm üyeleri bu acı deneylerden ders çıkarmak zorundadır. Lenin'ci disiplin savaşta utkumuzun anahtarıdır!

Doğru tutum

"TKP'nin Mayıs saldırısıyla darbe yemesi, bazı kimselerin poliste çözüldüğü, provokatörlerin varlığı söylentileri, özellikle sempatizanlar arasında moral bozukluğu yaratıyor. Biz, saldırının pek önemli olmadığını, söylentilerin asılsız olduğunu söylüyoruz. Ancak basında çıkan haberler bu açıklamalarımızın etkisini azaltıyor. Atılım'dan kadroya moral verici yayın yapmasını bekliyoruz."

TKP ....Semt Komitesi

Adı geçen Semt Komitesinin üyeleri belli ki, bugünkü zor durumda yoldaşlarımızın, sempatizanlarımızın direnme gücünü ayakta tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Nedir ki, onların kadrolara, sempatizanlara yaklaşımında ilkesel olmayan bir yan var. Onlar niçin gerçeği tüm çıplaklığı ile açıklamaktan çekiniyorlar? Durumu olduğundan daha iyi göstermek belki geçici olarak insanları rahatlatabilir; ama böyle bir şey onların gerçek duruma en uygun bir biçimde politik ve moral açıdan hazırlanmasını önlemez mi? Durumun gizlenmesi, şu ya da bu kimseyi geçici olarak yüreklendirebilir; ama böyle bir durum, gerçekle yüzyüze gelince o kimsenin partiye güvenini sarsmaz mı?

Yoldaşlarımızı uğraştıran somut sorulara gelince... TKP'nin Mayıs saldırısıyla ağır bir darbe yediği doğrudur. Yitirdiğimiz konumlar, burjuva basınının açıkladığından da fazladır. Nedir ki, cunta önüne koyduğu amaca, TKP'yi çökertme amacına ulaşamamıştır. Konumlarını koruyan ya da yeniden kurulan örgütler günlük parti görevlerini yerine getiriyor. Atılım dağıtımını, yerel ajitasyon-propaganda eylemini sürdürüyor. Giderek şurada, burada ortaya çıkan işçi direnişlerinde yer alıyor, ilerici güçlerin birliği için çaba harcıyorlar. Yaralarımızı sarmamıza olanak verecek geniş potansiyellerimiz var. Düşman bunu bildiği için, TKP'nin örgütlerini dağıttığı, çalışmalarını durdurduğu yolunda söylentiler yayacak kadar yoğun bir psikolojik savaş yürütüyor.

Polise yardımcı olmamak için, biz burjuva basınında yayınlanan ifadelerin doğru ya da yanlış olduğunu, şu ya da bu kimsenin partili olup olmadığını, poliste parti gizliliğini ele verip vermediğini elbette somut olarak açıklamayacağız. Ancak parti sıralarında, her zaman dayanıksız, zayıf kimselerin çıkabileceğini, hatta, partiye provokatörlerin de sızabileceğini unutmamak gerekir.

Elbette burjuva basınının vahşice işkencelere göğüs geren komünistlerden -ki onlar ezici çoğunluktadır- söz etmesini beklemek doğru olmazdı. Bu da bize, anti-komünist propaganda hakkında bir ipucu verebilir. Gerici ve oportünist basın ya yalan yazıyor, ya da gerçeği çarpıtıyor. Bu da en başta MK'nin yayınlarına ve her düzeyde propagandacılarımıza, burjuva basınının içyüzünü enerjik bir çabayla açığa çıkarma görevi yükler. Özellikle Tercüman'ın son kampanyasına TKP'nin Sesi Radyosu'nun bir dizi yanıtı buna iyi bir örnektir. Ama buna karşılık, mektupta sözü edilen "Moral bozukluğu" olgusu işte bu antikomünist propagandanın zehirli etkisini gösterir.

Tüm bunlardan nasıl bir sonuca varmalıyız?

Düşman TKP'ye, şu ya da bu üye parti gizliliğini ele verdi, ya da kimileri gizlilik kurallarını çiğnedi diye değil, partimiz proletaryanın devrimci savaşına en başta ve en büyük cesaretle katıldığı, onu yönettiği için saldırıyor. Örgütsel zayıflıklar, kadroda çözülmeler, provokatörlerin sızabileceği çatlaklar, düşmanın saldırısını kolaylaştırıyor. Öyleyse yapılması gereken, düşmanın saldırısından dolayı kendine güvenini yitirmek değil, saldırıyı püskürtmek için gereken önlemleri daha iyi almaktır. Gizliliğe, disipline tam uymak, fraksiyonculara, panik yaratmak isteyenlere karşı amansızca savaşmak için gerekeni yapmaktır.

Yepyeni, adaletli, haklı bir gelecek uğrunda savaştığımız için saldıya uğruyoruz. Öyleyse daha enerjik ve daha akıllıca savaşmalıyız.

Son olarak Atılım'dan moral verici yazı isteyen yoldaşlarımıza şunları söylemek isteriz:

Bize göre, şimdi kadrolara, sempatizanlara ve yığınlara içi kof ajitasyon değil, durumu çıplak, tam anlatan ve bu durumdan nasıl çıkılacağını gösteren ajitasyon, propaganda gereklidir.

ATILIM

Kim razı?

Işık YENİCE

"Alan razı satan razı, kapatalım bu konuyu", diyor gerici güçler, YÖK (Yüksek Öğrenim Kurumları) yasası için. Razı olan kim? Televizyondaki düzmece onaylatma programında yer alan Doğramacı ve benzerleri, öğretim üyelerimizin büyük çoğunluğunun görüşünü temsil etmiyor. YÖK yasası en dar anlamda bile, yüzbinlerce öğrenciyi, öğrenci velisini ilgilendiriyor. Onlar razı mı? Dahası YÖK yasası, tüm halkımızı, rejimin geleceğini yakından ilgilendiriyor. İşte "oldu bitti" ile gözlerden gizlenmek istenen asıl bu. Neden?

Bir kere, cunta, YÖK yasası ile hem anayasanın, hem de siyasal partiler yasasının önemli bir kaç maddesini daha belirlemiş oldu. 1961 Anayasası'nın, özerk kurumlarla ilgili maddesini ortadan kaldırdı. Yeni Anayasa'ya "Üniversiteler özerk değildir" diye bir madde koymuş oldu. İkincisi, YÖK yasası ile cunta, son günlerde gazetelerde ve kamuoyunda yeralan "yumuşak başkanlık sistemi mi" yoksa "parlamentoya dayalı bir sistem mi" tartışmasını da yanıtladı. O, üniversiteleri yönetmek de içinde, tüm yetkileri elinde toplayan "sert bir başkanlık sistemi" dayatma niyetini ortaya koydu. Dahası, cunta YÖK yasasıyla, yüksek öğrenim kurumlarına bile Genel Kurmay temsilcilerini yerleştirerek, "On yılda bir askersel rejime gerek duymayan bir 'demokrasi' nasıl kurulur" sorusunun da yanıtını çoktan bulduğunu ortaya koydu. Daha kamuoyu siyasi partilerin kapatılmasının şokundan kurtulmadan, cunta YÖK yasası ile politik örgütlenme hakkını çok sınırlı tutmaya niyetli olduğunu da açıklamış oldu. Toplumun, politik aktifliği yüksek kesimlerini oluşturan, yüzbinlerce öğrenci ve öğretim üyesine politik örgütlenme yasağı koydu. Böylece yeni siyasi partiler yasasının önemli bir maddesini belirleyiverdi. Üstelik öğretim üyelerinin derneklere girmesini bile izne bağladı. Tüm bunlarla anayasanın temel hak ve özgürlüklerden en önemlisi olan örgütlenme özgürlüğü ile ilgili maddesinin sınırlarını çizdi.

YÖK yasası, devam zorunluluğu getirdi. Çalışarak okuyan 90 bin öğrencinin öğrenim hakkını, milyonlarca emekçi ailesinin çocuklarına yüksek öğrenim sağlama olanağını ortadan kaldırdı. Böylece 1961 Anayasasındaki "sosyal devlet", "devletin yurttaşlara eğitim sağlama görevi", "eşitlik" gibi önemli ilke ve görevleri bir kenara atıldı. YÖK yasası, egemen güçlere, Y.Öğ. kurumlarını tümüyle kendi hizmetlerine koşma olanağı açarken, yüreğini, bilgisini, aklını halkının hizmetine sunmak isteyen gerçek bilim adamlarına zincir vuruyor. Ama bilimin aydınlığından, bilim adamının özgür yaratıcılığından ve yüksek öğrenim gençliğinden korku, bir düzenin çöküşünün, egemenlerin çürüyüş ve zayıflığının göstergesi değil de nedir? Galile'yi engizisyon mahkemelerinde "dünya dönmüyor" demeye zorlayan feodal gericilik ne kadar dayanabildi? "Dünya yine de dönüyor" diyebilen gerçek bilim adamlarımız, yiğit gelenekleriyle öğrenci gençliğimiz, bilime, eğitime, özgürlüğe hasret halkımız, YÖK yasasına razı değildir. Omuz omuza verip buna karşı savaşacaklardır.

Satılık

"Satılık böbrek". Böylesi ilanlara gittikçe daha sık rastlanıyor. "Kemerleri sıkma" politikası emekçi halkımıza, açlıktan ölmemek için iç organlarını sattırıyor. Ama haksızlık etmeyelim: Tüm ulus "fedakarlığı paylaşıyor". Ülkeyi yönetenler de laf satıyor. Ama beterin beteri var: en gerici, Amerikancılar yüreklerini ve beyinlerini emperyalizme satıyorlar.

YAŞAYAN SOSYALİZM

Kim kimi geçmek istiyor?

Silah tipi	Üretildiği yıl	
	ABD	SSCB
Atom bombası	1945	1950
Hidrojen bombası	1953	1954
Uzun menzilli bombardıman uçakları	1953	1957
Orta menzilli roketler	1953	1959
Kıtalararası roketler	1955	1957
Atom denizaltıları	1956	1962
Denizaltı roketleri	1959	1968
Roketsavar füzeler	1960	1961
Çok başlıklı nükleer roketler	1964	1972
Ayrı ayrı güdümlü çok başlıklı roketler	1970	1975
Kanatlı roketler	1976	—
Orta menzilli roketler	1979	—

Tarihsel iyimserlik

B. GÜNER

"Sovyetler Avrupa'daki tüm füzelerini kaldırsın, ama ABD'ninkiler, NATO'nunkiler dursun, biz de lütfedip yeni Amerikan füzelerini yerleştirmeyelim" diyor Reagan. Tüm barış güçleri, örneğin NATO'nun eski başkomutan yardımcısı Pasti, hatta Japonya dışişleri bakanlığı, bu manevranın iç yüzünü şöyle sergiliyor: Bu, Sovyetler karşısında askersel üstünlük sağlamak için bir taktik, barış hareketini önlemek için bir komplodur. Reagan'ın açıklamasının ertesi günü, Amsterdam'da 400 bin kişi alanlara çıktı. F.Almanya'da, NATO'nun füzeler kararına karşı imzaların 2 milyonu aştığı açıklandı. ABD de içerisinde, dünyanın dört bir yanında, barış için savaş gündemin başında. Çünkü "yaşam ya da ölüm"dür söz konusu olan.

Bugün, emperyalizm, çatışma politikasını tırmandırıyor. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına azgınca saldırıyor. Ama, şunu da asla unutmamak gerek: Dünya çapında politik planda politik ve sosyal güçler ilişkisinde bir değişiklik olmamıştır. Gelecek değişiklikler ise, emperyalizmin zararına olacaktır. Komünistlerin, barış güçlerinin tarihsel iyimserliği boş hayal değildir. ABD, 1917'den bu yana Sovyetleri yok etmek istiyor. Ama bugün, emperyalizmin en saldırgan kesimleri nereye vardı? Bunlar çürüyen kapitalizmde kendi kurtuluşları için, nükleer intihardan başka çıkar yol (!) bulamıyorlar.

Bugün Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin Leninci barış politikası, emperyalizmin çılgınca serüvenlerinin önündeki en güçlü engeldir. SBKP'nin 26. Kongresi'nin barış önerileri, dünya politikasında odak noktasıdır. Bunlar, ABD de içerisinde, tüm dünyada yankılanıyor. Gerçekçi, aklını yitirmemiş tüm çevrelerce benimseniyor.

"Sovyetler Birliği'ne atılacak bir nükleer bomba Türkiye'ye de büyük zarar verecektir. Öldürücü strontsyum radyasyonu binlerce kilometre uzağa yayılır. Bunun için bir nükleer savaşa karşı çıkmak gerekiyor." ODTÜ nükleer fizik profesörlerinden Cengiz Yalçın böyle diyor. Şimdi, Cenevre'de barış ve savaş etkenleri karşı karşıya. Bir yanda Sovyetler Birliği öte yanda ABD. Ülkemiz barış güçleri barıştan yana seslerini yükseltmelidir. Çünkü yaşamı seçmede de, barışı ve ülkemizi savunmada da, daha iyi bir yaşam savaşımında da tüm çıkarlarımız Sovyetler Birliği ile dünya halklarıyla ortaktır.

LENİN KÖŞESİ

Yolumuz en doğru yoldur

V.İ.Lenin, kapitalist ülkelerde gerici egemen burjuva çevrelerinin komünistlerin eylemlerini engellemek için Komünist Partisine karşı çeşitli provokasyonlar düzenlediklerini, komünistleri tutukladıklarını, ilerici güçler ararında panik ve güvensizlik yaratmaya çalıştıklarını belirtiyor. Böyle koşullarda en önemli şeyin paniğe kapılmamak, serüvenci eylemlere yönelmemek, yeniden ısrarlı, dirençli bir biçimde partiyi daha iyi örgütlemeye, yığınları yeni savaşımlara hazırlamaya çalışmak olduğunu vurguluyor. Ve diyor ki: "Hükümet, devrimcileri kovalayan uşaklarının eylemlerini enine boyuna geliştiriyor, genişletiyor, yeni yeni yöntemler uyguluyor, devrimciler arasına yeni provokatörler sokmaya çalışıyor, tutuklulara, yıldırma, yalan ifadeler verdirme, düzmece imzalar gösterme, düzmece belgeleri gizlice dağıtma ve buna benzer yöntemlerle baskı yapıyor. Devrimci disiplini, örgütlülüğü ve konspirasyonu güçlendirip geliştirmeden hükümete karşı savaşım olanaksızdır." (V.İ.Lenin, Tüm yapıtlar, Rusça, c.2, s.468, "Rusya Sosyal-demokratlarının Ödevleri" yazısından)

"Varsın hükümetin emrindeki basın ve burjuva basını Duma'daki RSDİ Grubu'na kudurmuşçasına saldırsın, varsınlar sosyal-devrimciler, likidatörler ve sosyal-şovenistler zayıflık belirtileri ya da 'Merkez Komitesiyle arada' hayali 'anlaşmazlıklar' 'yakaladık' diye için için sevinsinler. (İlkesel açıdan bizimle savaşamadıkları için, bizimle savaşmak için mutlaka birşey bulmaları gerekiyor!)... Devrimci proletaryanın partisi, kendi kendini eleştirecek, yanlış ve zayıflıkları adıyla sanıyla ortaya koyabilecek güçtedir. Bizim yürüdüğümüz yol en çetin bunalımın sınavından geçmiştir ve tekrar tekrar en doğru yol olduğu kanıtlanmıştır. Bu yolda daha sağlam, daha kararlı bir biçimde yürümeğe devam edeceğiz, yeni yeni devrimci kollar yetiştirerek, onların, bu aynı işi yalnız yerine getirmelerini değil, aynı zamanda bu işi daha doğru sonuçlandırmalarını başaracağız." (A.g.y. c.26, s.171-172, "RSDİ Grubu davası neyi gösterdi?" başlıklı yazıdan)

Lenin'in partisi bu yolda yürüdü, emekçi yığınlarını örgütledi, bunları yeni savaşımlara hazırladı. Dünyada sömürü düzenine ilk son veren Oktobr Devrimi'nin gerçekleştirilmesini başardı. TKP, komünistler bu Leninci doğru yolda yürüyerek utkuya ulaşacaktır.

Vurgun ekonomisine karşı birlik

●Zeki TİRELİ

"Allahın izniyle Türkiye en geç on yılda Batı Asya'nın Japonya'sı olacaktır" diyor Özal. Başka zaman olsa, "söyle söyle yalan da olsa kulağa hoş geliyor" diyenler çıkardı belki. Ama bugün ekonomik durum öylesine büyük açmazlar karşısında ki, ayaklarının altındaki toprağın sarsıldığını hisseden işbirlikçi tekelciler bile çığlığı basıyorlar. Koç, "şirketler için bunalım had safhaya gelmiştir." diyor. Sabancı "Yüksek kredi faizleri varolan sanayi işletmelerinin büyümesi bir yana, şimdiki kapasitelerini kullanmalarını dahi olanaksız kılıyor." diye yakınıyor. Ama işbirlikçi tekelciler, 24 Ocak politikasının tek tek tekellere kimi zararlar verse de tümüyle tekelci burjuvazinin gücünü artırmaya yönelik olduğunu çok iyi biliyorlar. Bu nedenle de herşeye karşın 24 Ocak politikasını desteklemekten vazgeçmiyorlar. Çünkü tüm yükü halkın üzerine bindiren bu politika, onlar için gerçekten "tek alternatif"tir.

Ama, 24 Ocak politikasının Türkiye ekonomisi için tek alternatif olmadığı, İkinci İzmir İktisat Kongresinde de görüldü. Cunta bu kongreyi,izlediği ekonomik politikayı kamuoyuna doğru ve haklı bir politika gibi göstermek amacıyla topladı. Atatürk'ün 1. Kongresi'ni taklit ederek, "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitle" yalanını kanıtlamak peşindeydi. Ne var ki, kongrede iki ana eğilim derhal kendini gösterdi "Tekellere serbest" piyasa ekonomisini savunanlarla, devletçiliği savunanlar. Bu çekişme, cuntanın başında bulunanla ekonominin başında bulunanın konuşmalarına kadar yansıdı: Evren'in "serbest rekabeti deniyoruz" sözüne, Özal 24 Ocak politikasından başka alternatif olmadığı yanıtını verdi. Ama Kongre "devletçilik-serbest rekabetçilik" tartışması ile sınırlı kalmadı, 24 Ocak politikasına karşı birçok ses yükseldi.

Türk-İş Genel Başkanı Denizcier, sendikal hak ve özgürlüklerin genişletilmesini, istihdama öncelik verilmesini, işsizlik sigortası kurulmasını, işçi çıkarmanın yasalarca yasaklanmasını, emekçilerin vergi yükünün azaltılmasını, asgari ücretin vergi dışı bırakılmasını, kıdem tazminatının korunmasını, sosyal ve ekonomik ada-

▶Arkası 6. sayfası

İşçilere tuzak...

İSO Başkanı İ.Bodur, İzmir İktisat Kongresinde, cuntadan 274-275 sayılı yasalar çıkınca toplu işten çıkarma yasağının da kalkmasını istedi. O, böylece daha önce Sanayi Bakanı Kocatopçu'nun da üstü kapalı değindiği, sinsi bir işçi düşmanı planı açığa vurmuş oldu. Nedir bu plan? Sanayiciler, başta işbirlikçi tekeller bunalımın yükünü bir kez daha işçi sınıfının sırtına yükleyecek yeni bir toplu işçi kıyımına hazırlanıyorlar. 100 binden fazla işçi bu kıyımda işini yitirmek tehlikesi ile karşı karşıya. Ne ki, bu işçiler, işçi sınıfımızın işi, ekmeği, hakları için savaşım geleneği ve deneyimi olan kesiminden. Çoğunlukla da DİSK'e bağlı sendikaların üyeleri işte bu kıyıma niyetlenenlerin uykusunu kaçırıyor. Bir süredir, bu operasyonu hem patlamasız hem de masrafsız atlatmanın yollarını arıyorlar. "İşçilerin ağzına bir parmak bal çalmak" için işten çıkarılacaklara "işsizlik sigortası" adı altında 6 ay süreyle son 3 aylık ücret ortalamasının % 40-56'sı ödenecekmiş. Elbette halkın vergilerinden oluşan devlet kasasından. Bu işçi düşmanı planın öbür yanı, toplu işçi kıyımı ile yeni 274-275 sayılı yasaların çıkışını eşzamanlamak. Böylece bir yandan geride kalan işçilerin, işçi kıyımına karşı direnmek istemelerini, onlara sınırlı bir sendikal çalışma hakkı tanıyarak önlemeyi umuyorlar. Öteyandan, kazanılmış sendikal hakları ağır ve kalıcı biçimde geri götürecek bu yasalara karşı, işten atılma tehdidi altındaki işçilerin ses çıkarmayacağını hesaplıyorlar. Bir taşla iki kuş. Plan hazır. Sınıf düşmanı bir süredir var gücüyle cuntayı bir an önce toplu işçi çıkarma yasağını kaldırmaya zorluyor. Zorlamalar boşa gitmiyor. Genel Kurmay Başkanlığının, toplu işten çıkarmaların, "uygun yol ve yöntemini" araştırmak üzere Sıkıyönetim komutanlıklarına bir yazı yolladığı gazetelerde yer aldı. Son günlerde DİSK'e bağlı işyerlerinde ileri işçilere ve sendika temsilcilerine yönelik yoğun tutuklamalar tehlikenin arttığını ve yaklaştığını gösteriyor. Ya, Türk-İş yönetimi ne yapıyor? Onlar bu planı çok iyi biliyor. Ama işçileri uyarma görevini bile yerine getirmiyor. Susuyor. Bilinçli işçiler, dürüst sendikacılar herşeyden önce geniş işçi yığınlarını, bu işçi düşmanı plana karşı uyarmalıdır. İşçi sınıfımız, işbirlikçi tekellerin karşısına, "Toplu işçi kıyımına, işten çıkarmalara HAYIR", "Toplu işçi çıkarmak isteyen fabrikalar devletleştirilsin, demokratik işçi denetimine verilsin" belgileriyle çıkmalı, cuntayı zorlamalıdır. İşçi sınıfımız, bu güce ve savaşım deneyimine sahiptir.

M.F

Moral savaşı

Gericiliğin TKP'ye saldırısı, yeni bir evreye girdi. Bu evre, birinciye göre, uzun sürecek psikolojik-moral savaşla belirleniyor.

Gericilik, Mayıs saldırısıyla, var gücüyle TKP'ye vurdu. Ağır kayıp verdirdi. Ama umduğunu "bulamadı". O partimizi bir vuruşta çökerteceğini umuyordu. Gericilik, kendinden o kadar emindi ki, saldırının hemen ardından, "İki bin TKP' li yakalandı, TKP çöktü" diye gazetelere manşetler attırdı. Ne ki, sıkıyönetim komutanlıklarının bir süre sonra vermek zorunda kaldıkları rakamlar, bunu yalanladı.

İşte bu noktada savaşın yeni evresi, MORAL SAVAŞI başladı. İlk darbeyi indiren TKP oldu. Kadrolarının önemli bölümünü, yönetici kadrolarının ezici çoğunluğunu, partinin sağlam çekirdeklerini polis ele geçiremedi. Bu güçle TKP MK Plenumunu topladı. Bunlar düşmanın "moral"ini sarstı. Bir yoldaş tutukevinden şu mesajı gönderiyor: "Her şey bir yana, kongre kararı moralimizi doruk noktasına çıkardı."

Komünistler, düşmanın da nabzını tutabilmelidirler. Tercüman'ın yayınları bu moral sarsıntıyı yansıttı. "Komünistleri yok etmek o kadar kolay değil, daha fazla vurun!" dediler. Dahası, Kadir gecesi, TKP'yi yok etmek için Evren'e güç versin diye Tanrıya dua bile ettiler. Şimdilerde ise, "kapılarımızın altından hala bildiriler atılıyor", "Atılım bulundu", diye bağırıp duruyorlar. Atılım bulunmuş. Buna şaşıyorlar. Biz de bu şaşkınlığa şaşıyoruz. TKP savaşıyor. Daha çok Atılım, bildiri bulacaksınız.

Bugün, bir komünist bulacağız diye, işçi semtlerini, fabrikaları kasıp kavuruyorlar. Dostlarını, yakınlarını işkencelerden geçiriyorlar. Yüzlerce işçiyi, ilericiyi karşılarına alıyorlar, bize yaklaştırıyorlar. Tercüman'a bakalım. Partimize karaçalmak için yola çıktı. Sonuçta yüzbinlerce insana, TKP'nin ülke çapında, her kesimde, her savaşta varolduğunu göstermek durumuna düştü. Artık ancak milim milim ilerleyebilirler. Nereye kadar? Hitler orduları da bir "yıldırım savaşı"yla bir iki ayda Moskova, Stalingrad önlerine dayanmışlardı. Ya sonrası?

Psikolojik savaşı yükseltmeleri bundandır. Düşman bununla yığınları şaşırtmayı, partiden koparmayı amaçlıyor. Ne ki biz, moral savaşı küçümsemiyoruz. Bizde, burjuvazi deneyimlidir. Şimdi ilk şoktan sonra bir yandan arama-taramalarını sürdürürken, öte yandan bu saldırı için de çok yönlü hazırlanıyor. Psikolojik-moral savaşı boşa çıkartmak, geri çekilme taktiğinin başarısının belirleyici unsurudur. Geri çekilme taktiği düşmanın açık üstünlük kurduğu, politik güçler oranında gericiliğin ağır bastığı, yığın savaşımlarından geri çekilme durumunda olduğu gericilik dönemlerinin taktiğidir. Eğer düşmana karşı moral üstünlük korunmazsa düzenli geri çekilme değil, bozgun doğar.

Geri çekilme taktiği, bir savaş taktiğidir. Sınıf savaşı taktiği. Komünistlerin moral savaşı da öyle. Bu moral, sınıfsal karakterdedir. Özü, ideolojik üstünlüğü sağlam tutmadadır. Egemen burjuvazi, politik üstünlük sağlayabilir. Ama ideolojik üstünlüğe umut bağlayamaz. Bunu tarihsel olarak çoktan yitirdi. O artık çoktan savunmadadır. Böylesine zayıftır. Onun için de o denli gaddardır. Saldırılarını, aralıksız sürdürecektir. Ama TKP, tutuklama vb. karşı önlemini alırken, işte böylesine bir moral üstünlüğe dayanıyor.

İdeolojik ödünsüzlük!

Moral üstünlüğü korumak, öncelikle, ideolojik sağlamlığa bağlıdır. Gericilik koşullarında egemen burjuvazinin, emperyalizmin ideolojik saldırısı şiddetlenir. En kabalarının yanı sıra, ince yöntemler de uygulanır. Bu nedenle, ideolojik ödünsüzlük, bu savaşın ön koşuludur. Dünya komünist hareketinin, başta SBKP'nin çizgisine en ufak bir güvensizlik duyan kişi, burjuva ideolojisinin zehirli okunu yemiş demektir. Orada duramaz. Davaya bağlılığı, tüm inançları bir çırpıda yok olabilir.

Koşullar güçtür. Yoldaş vardır, bağı kopmuştur, tek kalmıştır, zindandadır, hücrededir, işkence altındadır, politik göçmendir. İdeolojik sağlamlığa ulaşmamışsa, morali bozulmaya yüz tutar. Geleceğe, örgütüne, partisine, yoldaşlarına omuzdaşlarına, işçi sınıfına, halkına olan inancını ayakta tutamaz. Komünist inanç, moral, mistik bir duygu değildir. Kavranılması da, yitirilmesi de nesnel temellere dayanır. Bugünlerde SBKP'nin çizgisine, politikasına karşı kuşku düşürücü propagandanın yoğunlaşması hiç şaşırtıcı degildir. Gerici basın, "Rusya açlık tehlikesi ile karşı karşıya!" derken, oportünisti de "barış, statükoyu korumaktır. TKP'nin de politikası budur. Bu sağdır.", ya da "devlet politikası-parti politikası farklıdır. Sovyetler Birliği devlet politikası izliyor. Cuntaya faşist demiyor. TKP de demiyor. Sağ politika izliyor." diye bağırıyor. Biri kaba, öbürü ince, iki bulanık düşünce.

İşte oportünizmin işlevi burada ortaya çıkıyor. Oportünizm, yığınların atılım döneminde serüvenciliğin çığırtkanı ise, geri çekilme döneminde bozgunculukla, moral çöküntü yaratmakla görevlidir. Boşuna ona burjuvazinin yedek gücü dememişler. (İşçinin Sesi' nin tarihsel evrimi, bu tezi en iyi biçimde kanıtlıyor. Şimdi o, bizim moralimizi yükselten, düşmanınkini çökerten ne varsa, ona saldırıyor. Plenuma, Kongre kararına, tutukevlerindeki dayanışma ruhuna...)

Yürükoğlu da, polis de çok iyi biliyorlar ki, zindandaki komünistin moralini yıkarlarsa, TKP'ye bir darbe daha vurmuş, taktik bir başarı kazanmış olacaklar. Onlar, komünistten zindandayken bile korkuyorlar. Böylece şimdi, zindanlarda da sınıf savaşımı şiddetlendi. Düşmanın amaçları, özgürlüğünden edileni yalnız işkence ile sindirmek değil,. O, söylentilerle, binbir türlü hileyle tutukluların dayanışmasını yıkmaya çalışıyor. Amaç, mahkeme kürsüsünü komünistlerin kendi ülkülerinin propagandası için kullanmalarını engellemektir.

Devrimci iyimserlik

Bu durumda, işkenceye yiğitçe direnen, parti gizliliğini açığa vurmayan komünistlere hapiste büyük görevler düşüyor. Onlar, tutuklu komünist ve sempatizanlar arasında güçlü bir dayanışma yaratmak, polisin provokasyonlarını boşa çıkartmakla görevlidir. Unutmayalım: Zindandaki komünistin moral gücü, dışarda savaşan yoldaşlar için en büyük savaş yardımıdır. Sonra bu, yargı kürsüsünde cuntayı yargılayabilmek için de ön koşuldur.

Komünistlerin en büyük moral üstünlüğü, devrimci iyimserliktir. Ama bizim devrimci iyimserliğimiz boş böbürlenmeye, içi kof dışı cilalı devrimci edebiyata dayanmıyor. Yalnızca uzak gelecek için umudu korumak değildir devrimci iyimserlik. Somut durumun somut çözümlenmesinden çıkan yakın gelecek için gördüğümüz devrimci perspektiftir, iyimserliğimizin bir dayanağı da budur. Cunta ülkemizi uzun süre karanlık içinde tutacak güçte değildir. TKP en başta, gericiliğin korkulu rüyası işçi sınıfını görüyor. Gitgide artan yeni, taze güçleri, demokratik güçlerin birliğini, cephesini görüyor. Partinin savaşkan özverili militanlarını, onun yok edilmeyen gücünü görüyor. Karamsarlık: Bu kapitalizm, emperyalizm ve gericilik içindir.

Onlar, bu savaşta en sert saldırıyı komünistlere, işçi sınıfına yöneltiyorlar. Öncünün morali çökertilirse, gerisi kolay gelir. Başarabilecekler mi? Hayır! Çünkü ilk saldırı başarısı TKP'nindir.

Cevat KARLIDAĞ

Kimin sesi?

"İşçinin Sesi"ne göre provokatöre provokatör demek ideolojik savaş olmuyor. 169-170. sayısına bakılırsa bunlar "Provokasyon yuvası" sözlerinden pek alınmışlar. Öyleyse konuya bir daha dönelim.

"İşçinin Sesi" 172-173. sayısında, tutuklu (ve İşçinin Sesi'nin, Tercüman'ın, MİT'in açıkladığına göre) MK üyesi oldukları söylenen kimselerin TKP MK Plenumun'da "tasfiye" edildiğini ve "tasfiye" edilen kişilerin TKP yönetiminin "solunda" olduğunu yazdı. Aynı gazete 174-175. sayısında bu kez önce "tasfiye" edildiğini ve "sol" olduğunu açıkladığı kişileri, TKP'nin "savunduğunu", bu kişilerin ise "muhbir" olduğunu yazdı.

Bu "dergi"nin, bir ay içinde birbiriyle böylesine taban tabana çelişik, biri ötekini yalanlayan ve her biri ötekinden daha provokatörce ve alçakça olan bu yazılarının amacı ortadadır. Kafa bulandırmak, kuşku yaratmak, kısaca anti-komünizme özgü (ideolojik değil) psikolojik savaş yöntemiyle cuntanın TKP'ye saldırısını kolaylaştırmak...

"İşçinin Sesi" "yazar"ları ister beğensin, ister beğenmesinler: provokatöre provokatör demek de ideolojik savaştır.

İkinci cephede ileri

▶Başı 1. sayfada

malı şu ünlü, yarı-maocu "Yaz taarruz"u edebiyatına haklı bir tepki duyuyor. Ama, oportünist çığırtkanlık başka şey, parti çalışmasının her alanını politik savaşa bağlamak, bunu yoldaşça özendirme ruhu temelinde gerçekleştirmek ayrı şeydir. Yoldaşlarımızın, içten, alçakgönüllü ve belki de gereğinden fazla sessiz özverilerini politik silaha çevirmeliyiz.

Tek cephe

İkinci örnek, 12 Eylül devirmesinin birinci yılında yapılan gösteridir. Bu gösteri, uzun yıllar başarılamayan düzeyde, TİP, TSİP, TKP, KKDK, Kürt Halkevleri üyelerini bir araya getirdi. Biz haklı olarak bu birliğin kalıcılaşacağını ve onun CHP, Dev-Yol, Kurtuluş, Özgürlük Yolu, Kuk v.b. üyeleriyle güçleneceğini umabiliriz. Uluslararası dayanışmayla birlikte böyle bir cephe, şu yada bu emperyalist devletin Türkiye üstünde, sözde demokratik,gerçekte emperyalist baskısından yüz kez daha etkin ve kıyaslanamayacak ölçüde devrimci sonuçlar verecektir. Burada, gelecek ulusal,demokratik, devrimci hükümetin embriyonunu yaratmak söz konusudur artık. Bu çoşku uyandırıcı amaca doğru kadroları yöneltmek, MK'nin yönetiminde yurt içi ve yurt dışı parti örgütlerinin tarihsel görevidir.

Ancak yeni olgu şudur: 12 Eylül ile, Avrupa'daki işçi göçüne, artık yığınsal diyebileceğimiz politik göç eklendi. Onun nitel önemi, nicel öneminden daha büyük. Bir dizi partinin, grubun merkezi yurt dışına kaydı. CHP içinde rejime karşı koyan sesler yine yurt dışından çıkıyor. İşte bu durum, Batı Avrupa'daki parti örgütlerimize ulusal demokratik cepheyi-hangi adla olursa olsun-kurma çalışmasına büyük bir katkıda bulunma fırsatı veriyor.

Bu görev nasıl başarılabilir? Avrupa proletaryasının tarihsel deneyine göz atalım... Hitler faşizmine karşı tek cephe politikasının deneyini inceleyelim. Üstten, gizli pazarlıkla değil, her şeyden önce yığınlar arasında çalışmayla cepheyi kurmak.. Thaelmann'ın, Dimitrof'un Leninci çizgisi budur. "TİP,TSİP,CHP, Dev-Yol, Kurtuluş üyelerinin Kürt demokratlarının kendi örgütlerinden ayrılmalarını istemiyoruz. Onları bizimle ortak düşmana karşı eylem birliğine çağırıyoruz." İşçilere, gençlere böyle seslenmeliyiz. Biz parti örgütlerimizin, üyelerimizin tabanda eylem birliği yapmasını yasaklamıyor, tersine bunu her üyenin, örgütün görevi sayıyoruz. Tüm ilerici güçlere: Siz de böyle yapın diyoruz. O zaman cephenin önündeki engeller yıkılacaktır. Cephede önderlik en enerjik olanındır diyor V.İ.Lenin. Her alanda inisyatifi ele almalıyız. Kendimizi şu ya da bu parti merkezinin dayatmalarıyla oyalamadan, ama onları her zaman ortak eyleme çağırarak, her zamanki gibi enternasyonalist sorumluluğumuzun bilincinde ve en geniş yığınları kucaklayacak sloganlarla çok daha etkin eylemlere yönelmeliyiz. Cephe düşmanlarının, oportünist bozguncuların, dün proletaryanın baskısı altında partiyi öven, bugün karşı-devrimin gücüyle partiye söven küçük- burjuva kariyeristlerinin anti-TKP'cilik kutsal bağlaşıklığını yıkmalıyız.

Yurt dışı parti örgütlerimizin sağlam Leninci gelenekleri, proleter mayaları bu görevlerin üstesinden gelmemize olanak verecektir.

Nasıl bir silah?

Savaşın birinci cephesinde güçlerimiz derin siperler kazıyor. İkinci cephede ise parti ayağa kalkmıştır. Açık yığın örgütlerinde, yasal toplantılarda, mitinglerde, şenliklerde, olanaklı her türlü eylemleriyle halkın önündedir. Legaliteden alabildiğine yararlanıyor, Batı Avrupa'yı dev gibi bir komünist propaganda kürsüsü yapmaya hazırlanıyor.

Bu durumda B.Avrupa'nın eline nasıl bir silah alması gerek? Bu, en geniş ilerici çevrelere seslenen yasal, yığınsal, haftalık bir gazete olmalıdır. Bu gazete Batı Avrupa' da yığınsal demeye yaraşır ne kadar demokratik örgüt varsa onları bir çatı altında toplamak ve tüm ilerici partilerin yurt dışı kolları arasında geniş bir eylem birliği sağlamak amacına yönelmelidir. Sayfalarını her dürüst işçi ve emekçiye açmalı, her ilerici insanın sesi olmalıdır.

B.Avrupa'daki ilerici güçler adına tüm bu görevleri yerine getirmeye yetenekli biricik güç Komünist Partisidir. İnançlı, özverili komünistlerdir. Öyleyse yoldaşlar, ikinci cephenin gereksinimleri üstüne düşünmeye,tartışmaya başlayalım. Birinci cephede yoldaşlarımız bizden bunu bekliyor.

Vurgun ekonomisi

▶Başı 4. sayfada

letin güçlendirilmesini istedi. Bir başka Türk-İş sözcüsü, "KİT'leri özel sektöre devreden bunun hesabını veremez" dedi. Ziraat Odaları temsilcileri Özal'a "sizin enflasyonunuzun bekçisi biz mi olacağız" dediler, köylüye toprak verilmesini, kooperatifçiliğin geliştirilmesini istediler. Gübre sübvansiyonunun kısılmasını protesto için bazı toplantıları terk ettiler. Esnaf ve Zanaatkarlar Konfederasyonu sözcüleri, esnafın, zanaatçının, küçük sanayicinin yokolma tehlikesinin belirdiğinin altını çizdiler, yüksek faiz politikasına,Bağ-Kur primlerinin yükseltilmesine ve esnafa, zanaatçıya yeni vergiler konmasına karşı çıktılar.

Kongre'de, "serbest rekabet"in kendilerine getirdiği yıkım karşısında, burjuvazinin tekel-dışı kesimlerinden de önemli çıkışlar geldi. Eskişehir Sanayi Odası Başkanı Zeytınoğlu: "Tefecilik yasallaştı", "Döviz tüketen sanayicilerle ihracat hamlesi olmaz" dedi. Bir çok bilim adamı da 24 Ocak politikasına karşı çıkan,ulusal çıkarlara uygun, devletçiliği öne alan somut öneriler getirdi.

2. İktisat Kongresi'nde kendisini açıkça gösteren bu kutuplaşmanın altında yatan neden, ekonomik durumda herhangi bir düzelme belirtisinin olmaması, halk yığınlarının hoşnutsuzluğunun günden güne artmasıdır. Emperyalizmin zorlamalarına, cuntanın anti-demokratik baskılarına karşın, "kemerleri sıkma" politikası, Türkiye halkının ezici çoğunluğunca reddedilmektedir. Bir kongreyi bile denetim altına almayı başaramayan cunta yönetiminin ekonomiyi denetim altına alması,sınıf çelişkilerini söndürmesi boş bir hayaldir.

Şimdi sorun çıkarları 24 Ocak ekonomi politikasıyla çatışan tüm toplumsal güçlerin, "serbest rekabet" uygulamasının durdurulması için, tekellerin devlet eliyle güçlendirilmesine karşı halktan yana bir devletçilik için, ulusal sanayileşme için, emekçilerin haklarının genişletilmesi, yaşama ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için,ülkemizin dış finans merkezlerinin boyunduruğundan kurtarılması için güçlerini birleştirerek savaşmalarını sağlamaktır. Özal şebekesinin dayattığı "alternatif"in kırılıp atılması, Evren'in "deney"ine son verilmesi ancak böyle olanaklıdır.

Demokratik Anayasa için!

▶Başı 1. sayfada
dınlar, yazarlar, 27 Mayıscı subay ve assubaylar 1961 Anayasasının yırtılmasına karşıdır. Barolar Birliği Başkanı Sav, "1961 Anayasası'ndan daha ileri bir Anayasa" sloganıyla ortaya çıktı. TİP yönetimi tüm demokratik güçlerin taktik hedefi olarak demokratik bir anayasa için savaşımı öne koymuştur.

Demokratik bir anayasa için

Demokratik bir anayasa ne demektir? Kuşkusuz şimdi, tüm ulusal demokratik güçlerin gündeminde, böyle bir anayasanın genel taslağını hazırlamak, onun en temel ilkeleri üzerinde anlaşma sağlamak duruyor. Yalnızca, cuntaya, onun çıkaracağı anayasaya "hayır" demek yetmiyor, daha şimdiden milyonlarca emekçinin, ulusun ezici çoğunluğunun çıkarlarını yansıtan bir anayasa için savaş alanına çıkmak gerekiyor.

Demokratik bir anayasa herşeyden önce ulusal bağımsızlığı temel alan, ülkeyi emperyalist blokların, NATO'nun zincirlerinden sonsuzca kurtarmayı öngören, savaşa karşı barışı savunan bir anayasadır. **İkincisi,** demokratik bir anayasa, tüm genel demokratik özgürlükleri, örgütlenme, söz gösteri özgürlüklerini, demokratik bir seçim sistemini güvence altına almalı, bu özgürlüklerin baş düşmanı faşizmi yasaklamalı, ulusal hak eşitliği tanımalıdır. **Üçüncüsü,** demokratik anayasa ekonomik bağımsızlığı başa almalı, özel kapitalist tekellere karşı, halk çıkarlarından yana küçük ve orta işletmeleri yıkımdan koruyan bir devletçilik ilkesini içermelidir. **Dördüncüsü,** demokratik anayasa toprakta büyük özel mülkiyeti yasaklamalı "toprak köylüye" demelidir. **Beşincisi:** Demokratik bir anayasa işçi sınıfının toplu sözleşme ve grev yapma ve sendikalaşma özgürlüklerini eksiksiz tanımalıdır.

Hak verilmez, alınır!

1961 Anayasası yürürlüğe girer girmez işçiler, emekçiler demokratik haklara hemen kavuşmadı. Onlar, anayasanın tanıdığı özgürlükleri çetin ve kanlı savaşlar pahasına adım adım elde ettiler. İşte Kavel greviyle, Saraçhanebaşı gösterileriyle başlayan bu direnişler içinde işçi sınıfı devrimci bir belgi olarak "Hak verilmez, alınır!" belgisini yükseltti.

Demokratik bir anayasa ancak uğrunda bugünden savaşılırsa elde edilebilir. Ve ancak çetin direnişlerle korunabilir. Son 20 yılın proletaryaya, demokrasi güçlerine öğrettiği ders budur. Daha şimdiden halkı çok çetin bir anayasa kavgasının beklediği ortaya çıkmıştır. Danışma Meclisi'nde üyeler "halk onaylamazsa ne olacak?" diye şimdiden sormaya başlamış, cunta adına verilen yanıt, "Bu işe Danışma Meclisi karışmaz" olmuştur. Demek ki, 12 Eylül Anayasa'sının yapıcıları daha şimdiden halkın desteğinden kuşkuya düşüyor ve daha şimdiden, cuntanın halkoyuna boyun eğmek istemeyeceği görülüyor. Öyleyse ne yapmalı?

Şimdi yapılacak iş, 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı demokratik bir anayasadan yana olan herkesin birleşmesi ve bugünden çıkan her anti-demokratik yasaya, ilerici güçlere yönelik her tutuklamaya, işkenceye, idamlara karşı savaşa atılmasıdır.

Yukardan, sözde "gerçekçi" gizli diplomasi ile demokrasi savaşı verilemez. Hele "Cunta gitsin de ne gelirse gelsin, yeter ki sivil olsun" diyen "sivilcilik" adına demokratik bir anayasa savaşına sırt çevirmek ve örneğin bir CHP-AP işbirliği ile sözde demokrasiye geçiş, ya bir düş, ya da gerici bir uzlaşma olacaktır.

"Cunta önce anayasa taslağını çıkarsın" diye beklemek halkı kandırmaktır. Anayasanın ne olacağını gösteren bu yasalara karşı şimdiden karşı çıkmaksızın anti-demokratik bir anayasaya karşı çıkmak da olanaksızdır.

Burjuvazinin gerici güçleri, 20 yılda ikinci kez anayasayı kendileri yırttılar ve bunu sözde bu anayasaları yırtmak isteyen güçlere karşı yaptıklarını utanmazca ilan ettiler.

Bize gelince... Komünist Partisi, 1961 Anayasası'nı yırtanların gerici anayasalarına karşı savaşacağını şimdiden söylüyor.Biz demokratik anayasa uğrunda başlayacak hareketi tüm gücümüzle destekleyecek, bu hareketi yayacak, derinleştirecek, halkın erki ele alacağı güne dek sürdüreceğiz.

1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı, demokratik bir anayasadan yana olan güçler birleşin!...

Hüseyin KADİR

DİSK'le dayanışmayı yükseltelim

"He - hey - de hey, DİSK'in Sesi bu.."Cunta bu sesi susturabildi mi? Susturduğuna inansa, DİSK davasını başlatmayı böyle geciktirmezdi. Cuntacı generaller DİSK davasıyla birlikte yurt içinde ve yurt dışında daha da yalıtlanacaklarını çok iyi görüyorlar. Öteyandan İMF-TÜSİAD ikilisinin cuntaya dayattığı ekonomik politika hiç bir düzelme sağlayamıyor. Cunta artan işsizliğe, pahalılığa, anti-demokratik baskılara karşı işçi direnişinin yükselmesini önlemek umuduyla, DİSK yöneticilerini rehin tutuyor. O, işçi sınıfının henüz uğultu halindeki sesinden bile rahatsız.

Yurt dışında DİSK ile dayanışma eylemleri hızla yükseliyor. DSF'nin, öteki uluslararası sendikal merkezlerin etkin çabaları sonucunda son olarak Uluslararası Çalışma Örgütü İLO, cunta hükümetinden Türkiye'de işçi haklarının çiğnenmesinin hesabını sordu. İLO'daki hükümet ve TİSK temsilcileri bunu önleyemediler.

DİSK ve Maden-İş Yürütme Kurulu üyesi Kemal Daysal ve Tekstil Yürütme Kurulu üyesi Selahattin Uyar'ın Danimarka'da yaptıkları ortak bir basın toplantısı Danimarka kamuoyunda büyük ilgi ile karşılandı. Kemal Daysal bu toplantıda, cuntanın ele geçiremediği DİSK'e bağlı sendika yönetici ve görevlilerinin yurtdışında da çalışmalarını sürdüreceklerini ve bu amaçla kısa süre içinde Pariste merkezi bir büronun açılacağını açıkladı. DİSK içindeki sendikacıların eylem birliği yurtdışındaki dayanışma hareketinin yükselmesine katkıda bulunuyor.

Kimileri, yalnızca Batı Avrupa'daki sosyal-demokrat parti ve sendikacıların cunta yönetimine baskı yapmasını yeterli görüyor. Öte yandan ülke içinde, DİSK'le dayanışma ve sendikal haklar için tüm demokrasi güçlerinin eylem birliğinin zorunlu olduğunu yadsıyorlar.

Kimileri ise, yurt dışındaki dayanışma eylemlerinin cuntayı sözüm ona "kızdıracağından" korkuyorlar. İçerde ve dışarda dayanışmaya omuz vermeye yanaşmıyorlar.

Oysa daha şimdiden birçok fabrikada DİSK'le, tutuklu sendikacılarla dayanışma komiteleri kuruldu. İşçiler DİSK'in yargılanması girişimlerine karşı neler yapabileceklerini saptıyorlar. Bu girişimleri DİSK'li Türk-İş'li tüm fabrikalara yaymak, öteki demokrasi güçlerini bu konuda işçi sınıfının yanına çekmek büyük önem taşıyor. DİSK'in yeniden açılması, Baştürk'ün, tutuklu sendikacıların serbest bırakılması için savaşım, DİSK davasının her yanıyla, işçi sınıfının haklı savaşımının gür sesle savunulduğu bir platforma çevrilmesine yardımcı olmakla kalmayacaktır. Bu, işçi sınıfının demokrasi savaşımına paha biçilmez bir katkısı olacaktır.

S.Y

TKP'nin Sesine kulak ver!

Hergün saat 5'de 25m, 11820kHz Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31m, 9585kHz Saat 21, 23, 01'de 49m, 6200kHz
Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31m 9585kHz

MİLİTANLARDAN

Savaşarak, öğrenerek

DİSK'i DİSK yapan Güzelce'den, Türkler'den sonra Rıza Kuas'ı da kaybettik. Rıza ağabeyimiz, savaş arkadaşımız, çileli yaşamımızın ortağı, biz lastik işçilerinin onyıllar boyu önderiydi. Bizim zamanımızdan olanlar, onun çelik gibi yumruğunu toplu sözleşme masasına vurduğunu, işçilerin istemlerinden bir milim bile gerilemediğini iyi bilir. Demirel' lerin, Feyzioğul'ların karşısında meclis kürsüsünden bizim sesimizi nasıl duyurduğunu kim unutur?

Genç işçiler, bizim için bu üç yiğit sendikacının, sınıf savaşının ateşinde yanmış bu üç yiğit insanın ne değer taşıdığını anlayamazlar. Biz onlardan çok şey öğrendik. En başta savaşmayı... Hakkını sınıf düşmanından söke söke almak ne demektir? Sarı sendikacılar başımızın üstünde patronlarla nasıl uzlaşırlar? Bütün bunları grevlerde, fabrika işgallerinde, direnişlerde savaşa savaşa, yenile yenile, yenilgiden ders alıp tekrar savaşa atılarak öğrendik.

Bugün sendikalarımız kapalı. Cunta' nın yasalarına göre elimiz, kolumuz ağzımız bağlı. Hapishaneler bizimkilerle dolu. Açık olan Türk-İş. Dikkatle izliyoruz. Türk-İş yöneticileri işçi adına ne savunuyorlar?

İşçi sınıfının haklarını savundukları zaman destekliyoruz. Ama onlar ne yapıyorlar? Onlar, işçi tabanından gelen istekleri cuntanın ya da cunta hükümetinin önüne götürüp bırakıyorlar. İşçi sınıfının haklarını, çalınan kazanımlarını cuntanın geri vermesini bekliyorlar. Egemen sınıflar, bugüne kadar işçi sınıfının kara gözü, kara kaşı için bu hakları vermediler. Bizim savaşımız onları bu hakları bize vermeye zorladı. Yani savaştık aldık. Bunun başka da yolu yoktur. Türk-İş yöneticileri ise egemen sınıflardan, generallerden haklarımızı tanımalarını eli kolu bağlı bekliyorlar. Bizim de böyle beklememizi istiyorlar. Generaller bizden süngü gücüyle aldıklarını güzellikle geri verirler mi?

Biz onyıllar boyu karga değil,şahin olmayı öğrendik. Sınıf sendikacıları bize bunu öğretti. Şimdi biz genç işçilere öğretiyoruz. Onlara Güzelce' mizi Kemal Türkler'imizi, Rıza ağabeyimizi anlatıyoruz. Dün savaştık, kazandık, yenildik, bugün yeniden örgütleniyoruz. Yeniden savaşıyoruz. Kim demiş sınıf savaşı kolaydır diye?

İstanbul'dan bir lastik işçisi

İşkence ve öfke

Neredeymiş, cuntanın halka can güvenliği ve mutluluk getirdiği. İzne gittiğimde gözlerimle gördüm, halktan işittim.Ben ona inanırım. İşte gördüklerimden, duyduklarımdan bazıları...

Gaziantep'in Gözübüyük köyünden alınıp götürülen 10'u kız ve kadın 40 kişiden bir yıldır haber yok. Sormaya gidenler kovalanıyor. Köyde, işkenceden öldürülüp, gömüldükleri söyleniyor. Sarılar, Hasanoğlu, Milelis, Gözübüyük köylerinde "köyde silah varmış, solcu varmış" diye kadın erkek köylüye görülmedik işkence yapmışlar. Çivili sopalarla dövmeler, kızgın kebap şişlerini dillere basmalar, vücuda çivi çakmalar, daha neler... Sarılar köyünden Vakkas Türkkan, Hüseyin Göçmen komalık edilmişler. Halkı köycek arabaya doldurup 1.Şubeye götürmüşler. Köyde işkence görmeyen iki kişi kalmış, Bunlar da işkencecilerle işbirliği yapanlar. Kısacası bizim oralarda halk cuntaya karşı çok öfkeli...

B. Almanya'dan bir işçi

Gözdağı

Cuntanın işçilere saldısının ardı arkası kesilmiyor. Son günlerde Uzel, Türk Demir Döküm, General Elektrik, Hoover, Pancar Motor gibi fabrikalardan çok sayıda işçi "TKP' lileri aramak" bahanesiyle gözaltına alındı. Nasaş'ta dört işçi temsilcisini, fabrika bahçesine helikopterle inip, alıp götürdüler. İşçi semtlerinde aynı gerekçeyle yoğun aramalar yapılıyor. Besbelli amaç işçileri yıldırmak, artan hoşnutsuzluk ve öfkeye karşı gözdağı vermek. TKP' lileri aramaya gelince, "Yıktık, yok ettik" diyorlar. Oysa "Türk İşçisinin itibar etmediğini" söyledikleri TKP'yi hem de işçiler içinde arıyorlar. Yine kendi kendilerini ele veriyorlar. Her bilinçli işçi,hayatında tek bir TKP'li görmemiş de olsa, biraz TKP'lidir. Çünkü TKP işçi sınıfının eli, kolu, sesidir.Tüm işçi sınıfını yok etmeden TKP'yi yok edemezler. İşçinin ve TKP'nin kaderi birlikte kesilmiştir.

Hasan O. -İstanbul

YIĞINLARIN İÇİNDE

Güven kazanmak

Köln'deki işyerimizde, binlerce işçi "tazminat karşılığı" işten atıldı. Yeniden sendika temsilciliği seçimlerine gidildi. Patronlar kendilerinden yana işçileri seçtirmek için azgın bir anti-komünist kampanya başlattı. CDU'lularla birlikte çalışan, patronla işbirliği yapan kimi Türkiyeli işçiler de, "İslamcılık, Türklük" bahanesiyle, biz ilerici, komünist adaylara karşı saldırıya geçti. Ama Türkiye'li işçilerin çoğu, onların, ilerici, komünist, diye sözde suçlamaya çalıştıkları işçileri, bizleri seçti. Bir çok arkadaş, "senin için komünist diyorlar, biz de olsun, biz ondan zarar görmedik, aksine hepimizin hakkını arıyor, bizlere ancak o önderlik eder diye cevap verdik" dediler.

İşçi arkadaşlarımızın güvenini, desteğini nasıl kazandık? Önce bir örnek vereyim: İş kazası geçirdikten sonra gerekli bakım yapılmadığı için çalışamayan yaşlı bir Türkiye'li işçi işten çıkarıldı. Üstelik 3 yıl önce sendikadan ayrılmıştı. İçinde yaşadığı gerici çevrenin etkisiyle "Koskoca fabrikayla başedemem" diye, hakkını aramak için hiç bir girişimde bulunmamış. Kendisi gibi gericilerin etkisinde olan oğlu bizim bölümde çalışıyordu. Bizim işçilerin her somut sorununda yol gösterdiğimizi, yardımcı olduğumuzu görüyordu. Bir gün çekinerek gelip babasının durumunu anlattı. İş sonrası evlerine gittik. Evrakları, çıkış kağıtlarını inceleyince, iş mahkemesine başvurmak için 2 gün süre kaldığı ortaya çıktı. Üye olmamasına karşın oğluyla birlikte hemen IG-Metal sendikasına gidip yardım istedik. Sendikanın yardımıyla bir avukat itiraz hakkının son günü devreye girdi. Genç arkadaşın babası 10 bin mark tazminat almaya hak kazandı. Şimdi emeklilik hakkı için dava sürüyor. Bu somut sorunla uğraşmak, benim sendika üyesi, örgütlü olmanın, örgütlü savaşım vermenin önemini genç işçiye anlatmamı çok kolaylaştırdı. Sendikaya üye oldu. Şimdi onunla özel yaşamımız, işçilerin sorunları, çözüm yolları üzerine söyleşiyoruz. Gözlerinin önündeki sis perdesi her gün, biraz daha kalkıyor. Üstelik bu olay yalnız bir genç işçinin güvenini kazanmamıza,bilinçlendirmemize yol açmadı. Bölümde , işyerinde, hatta evlerde, kahvelerde anlatıldığı için genel olarak tüm işçiler üzerinde bizim saygınlığımızı artırdı.

Evet yoldaşlar, işçi arkadaşların en küçük sorunlarıyla uğraşmak, sorunlara çözüm yolları göstermek, onlarla, etle tırnak, kalple damar gibi çok yönlü sıkı ilişki içinde olmak, somut sorunlardan kalkarak ödün vermeden gerçekleri adım adım sabırla anlatmak... Bizim deneyimimiz bunların yığın bağlarını geliştirmekte, bize duyulan sempatiyi artırmakta ne kadar önemli ve gerekli olduğunu gösterdi. Daha önce, anti-komünist kampanyanın etkisiyle bizlere kin besleyenlerin kinlerinin kırıldığını sempatiye dönüştüğünü, uzak duranların yaklaştığını gösterdi. Anti-komünist, anti-TKP saldırının etkisini kırmanın yolu, yurt içinde ve yurt dışında heryerde yığın bağlarımızı güçlendirmektir. Haydi yoldaşlar yığınlara...

A. Yılmaz-Köln